

3169 1ste Beh. af Lovf. om Pænn. f. de i forffj. Minist. ans. Emb. og Bestillingsm. 3170

er det at affee Noget af sin Fortjeneste til Forsjorgelse; naar vi altsaa have en heel Classe af Bestillingsmænd i Statens Tjeneste, som vi give en vis Løn, saa er i denne Løn indbefattet det, som de bør affee til egne og Efterladtes Forsjorgelse. Denne Bestemmelse om de 5 pCt. vil altsaa Intet afknappe; men der siges til dem: Vi ville kun have i Statens Tjeneste saadanne Bestillingsmænd, som have denne Forsyulighed. Eigesom vi see det mere og mere fryde frem igjennem den nyere Civilisation, at store Arbeidsherrer ikke tage saadanne Arbeidere i deres Tjeneste, som ikke have den Forsyulighed, at de tænke paa at sørge for deres Efterladte, saaledes bærer Staten sig ad paa samme Maade; den siger: Af de Bestillingsmænd, som vi ikke kunne give nogen Udfigt til Pension, fordre vi, at de, inden de døe, sørge for, at deres Efterladte ikke komme under fattigvæsenet, og at de ikke selv komme paa samme Sted i deres Alderdom; det ville vi have forebygget, og da det nu ikke convenerer os at give dem en bestemt Udfigt til Pension og vi heller ikke kunne finde saadanne Regler, som vi uden Betænkelse turde følge i saa Henseende, saa maae vi gjøre det ad denne Vej. Det ærede Medlem har sagt, at det var rigtigere at give denne Forsjorgelse ved en Pensionslov; men det ærede Medlem er ikke fremkommet med noget Forslag til en saadan Pensionslov for Bestillingsmænd; der findes ikke hos os nogen saadan — undtagen for de militaire Underklasser, men ellers findes der ikke saadanne Pensioner hos os, og jeg har ikke hørt Nogen give en Idee til, hvorledes en saadan Pensionslov skulde være indrettet. Derfor troer jeg heller ikke derpaa, førend jeg seer et saadant Udlaft eller blot Tanker, hvorpaa et saadant Udlaft kunde bygges, og saalænge, indtil det skeer, betragter jeg disse Indvendinger som ikke havende nogen egentlig Realitet. Stillingen er den: der er ingen Pensionslov gjældende for disse Classer, og der er ikke Udfigt til, at nogen vil kunne gives; skulle vi da, fordi det for Nogen kan stille sig saaledes, at

det kunde skee paa en hensigtsmæssigere Maade, undlade at gjøre, hvad vi kunne gjøre strax, og det paa en Maade, som dog ogsaa maa erkendes for hensigtsmæssig; det er det, som det væsentlig dreier sig om. — Jeg maa endnu med Hensyn til Pensioneringen gjøre et Moment gjældende, som ogsaa har sin store Betydning, nemlig det, at det synes mig i og for sig at være ganske heldigt, at Vilkaarene for de Mænd, som komme ind i disse Stillingen, i det Hele taget ikke fjerne sig altfor meget fra dem, som Mænd ellers i det borgerlige Liv naae; og det Vilkaar, som en Mænd ellers i det borgerlige Liv naaer, er væsentligt det, at han af sin Fortjeneste kan lægge Lidt tilside til Fordeel for sig selv i sin Alderdom eller sine Efterladte. Det tiltaler idetmindste mig meget, at man, saavidt det er muligt, gjør dette gjældende ogsaa for Bestillingsmændene i Statens Tjeneste. Det er altsaa Sagen. — Nu har det ærede Medlem dertil knyttet nogle almindelige statsøconomiske Betragtninger, om at Staten skulde være — om jeg saa maa sige — sin egen Assurandeur i denne Henseende. Dertil skal jeg svare, at det er Staten virkelig. Da den Institution, hvorigjennem disse Forsikringer ere tegne, er en Institution under Statens Garanti, saa er Staten i det Væsentlige sin egen Assurandeur. Det ærede Medlem har henledet Opmærksomheden paa de Udgifter, som kunde komme frem i Anledning af Forvaltningen af alle disse Indskud. Men Sagen er den, at disse Udgifter ville blive overordentlig smaa, da jo nemlig denne Anstalt alligevel skal bestaae og den Omstændighed, at den faaer disse Forretninger til, paa ingen Maade vil forøge Udgiften ved den i noget tilsvarende Forhold; Resultatet vil i Virkeligheden blive det, at det, som dette Omkostningsdepartement, som det ærede Medlem kaldte det, vil koste Staten, vil blive overordentlig lidt. Kunde det ærede Medlem angive en Maade, hvorpaa man med mindre Omkostning kunde udiette det Samme, da skulde jeg med